

Barna hajú, apró lányka kuporog a sötét szobában. Az ágya melletti falon festett figurák. Két tökéletes róka, akik egymás mellett állva, hátukat a másinak vetve figyelnek valamit a távolban. A kislány, négy évének minden tudásával, esténként a Vukok istenéhez imádkozik.

Plótár Noémi 41

Amint befejezi, lopva megsimogatja őket. Anya nem szereti, ha beszél velük. Anya nem szereti a rókákat a falon.

EMESE TÖRTÉNETE

Bebújik az ágyba, nyakig betakarózik, kis lábait fázósan összedörzsöli. Elképzeli, milyen is lesz majd, mikor az apukája becsönget az ajtón, anyának hoz egy csokor mezei virágot, neki meg egy igazi Vukot. És mindkettőjüket szorosán magához öleli.

Boldog mosollyal az arcán alszik el. Néhány kósza tincs, mint egy szerető kéz, cirógatja az arcát.

Álmát minden éjjel a Vukok őrizték.

Egész nyarakat töltött Mici mamánál és Miksa papánál. Olyankor szinte leköltöztek a Balaton partra. Naphosszat csak fürödtek és degeszre ették magukat főtt kukoricával és csoki fagyival. Tökéletes napok voltak egy kislány számára, ám Mici mama mindig elkomorult, ha Mesi az apukájáról kérdezett. Miksa papa is csak annyit súgott a fülébe mikor a mama nem volt a közelben, hogy ezek bonyolult felnőtt dolgok. Nem valók egy ilyen szép kislánynak.

Egy illatos szeptemberi reggelen Mesi tágra nyílt szemmel bámulta azt a csodát, amit iskolának hívnak, mikor odarobogott mellé egy borzas, elképesztően szeplős lány, akinek be nem állt a szája. Mesi bemutatkozott, ahogy az anyukája tanította, elmondta, hogy ő Emese, egy okos nagylány, akinek csak anyukája van. Úgy tűnt, hogy mindez a szeplőst nem zavarja. Sőt. A szeplők csak úgy ragyogtak napbarnított orrán az örömtől, hogy végre hallott ma valami érdekeset.

Mesi lefekvés előtt félénken vallotta be a Vukoknak, hogy ma nemcsak iskolás lett, hanem úgy tűnik, lett egy legjobb barátnője.

Anya szerint az apukája nem akarta, hogy ők egy család legyenek. De valami különös oknál fogva, amikor megszületett Mesi, akkor festette a rókákat a falra.

Mesi és Málna elválaszthatatlanok lettek. 12 éven keresztül ültek egymás mellett az iskolapadban. Nyaranta Málna is csatlakozott Mici mamáékhoz, és többnyire azon versenyeztek, hogy melyikük tud messzebb beúszni a Balatonba.

Egy tikkasztó délutánon Mesi inkább a parton olvasott, Málna hiába ficergett mellette, hogy úszni akar, végül úgy döntött, hogy egyedül megy. A szeplők csak úgy ragyogtak az arcán. Mesi csak a fejét csóválta és nézte, amint bárátnője berobog a vízbe. Málna lassan tempózott, inkább csak felfeküdt a vízre, szemét lehunyta és élvezte a szikrázó napsütést.

42 Évekig nem volt felhő az égen.

Aztán, ahogy a mesékben nem, minden a zsibbadással kezdődött. Egyik reggel arra a különös érzésre ébredt, hogy zsibbad a bal lába. Előfordult már máskor is, de ez másfajta zsibbadás volt. Mélyről jövő, alattomos. Az érzés vele maradt egész nap. Igyekezett nem foglalkozni vele, éppen elég dolga volt a boltban, rengeteg megrendelést kapott, és csak készítette a csokrokat egész nap.

Néha önkéntelenül is megdörzsölte a lábát. A bokától kezdve a vádlin át a combig. De a különös bizsergő érzés nem akart elmúlni. Éjjel rosszabb lett. Aludni sem tudott.

Másnap nem hagyta nyugodni a dolog, látogatást tett az orvosánál. Mindenféle vizsgálat hiányában, szinte azonnal született meg a diagnózis: egyszerű vitaminhiány. Szedjen B-vitamint. Mesi megnyugodott valamelyest, kiváltotta a gyógyszert. Mikor otthon bevette az első szemet, a Vukok gyanúsan lapítottak a falon.

A szédüléssel folytatódott. Egyik reggel szinte kiszédült az ágyból. Biztos csak a vércukrom, gondolta. Vagy elfeküdtem a nyakam.

Napközben a boltban is megsédült. Beesett a virágok közé. Összetört néhány kankalin és nőszirm. Sírt és nevetett egyszerre, majd tárcsázta Málnát, aki tíz perc múlva már ott is volt.

- Azt hiszem, baj van.

Hosszas vizsgálatok után megszületett az immár végleges diagnózis. A Vukok feszült csendben figyeltek.

Mesi és anya kint ültek a konyhában egy üveg bor mellett és az esélyeket latolgatták. Mi legyen a bolttal. Ideiglenesen bezár, míg jársz a kezelésekre, mondta anya, ellentmondást nem tűrően. A többit meglátjuk. Ki időt nyer, életet nyer. Ez volt a kedvenc szavajárása. Mesi néha gyűlölte ezért.

Órákig forgolódott, mire el tudott aludni. Akkor is vad, zavaros álmai voltak a koporsóvá váló CT-ről, a gonosz manóarcú főorvos úrról, a Vukokról, akik jéghideg fényt bocsátva ki magukból azt suttogták, hogy SM, SM...

- Apa! – kiáltott Mesi verejtékben úszva. Az is lehet, hogy álmában kiáltott, hiszen anya nem termett egyből az ágya mellett, mint mindig, mikor kicsi volt és rémálmok gyötörték. A lakásban csend volt.

És az apja már rég halott.

Hónapok teltek el meglehetősen vidámsággal. Mesi járt a gyógytornára, jógázni, és kacérkodott az agykontrollal. Málna vele tartott, ahová csak tudott. Követte, mint egy kiskutya, féltő szeretéssel. Mesi sokszor csak nevetett rajta. Ahogy azokon a szánakozó pillantásokon is, amiket a hátában érzett, mikor ismerős emberek között járt.

Szegény lány, ilyen fiatalon, suttogták a kirúzszott ajkak, mikor azt hitték, nem hallja.

Mesi becipelte a nehéz festékesdobozt, lepattintotta a tetejét. A gyönyörű, mézszínű ecsetet belemártotta, és áhítattal nézte, ahogy a sűrű festék körbeöleli azokat az erős szálakat. Úgy, ahogy az ő karjait nyaranta a Balaton vize, ahogy tempózott befelé a ragyogó csillogásban. A Balaton színe vibrált az ecseten. Rengeteg idejébe telt, mire rátalált a megfelelő színárnyalatra. Időm, mint a tenger, gondolta, és halkán felkacagott. Valami furcsa, zsigeri idegesség fogta el. Régóta készült már erre, mégis remegni kezdett a keze. Vajon tíz év múlva fel tudom így emelni a kezem, tűnődött, de a Vukok nem válaszoltak. Megsejthettek valamit, mert a nyakuk megfeszült, a tarkójukon felállni látszott a szőr.

Mesi újra belemártotta az ecsetet a festékbe, lehúzta a felesleget, és egy határozott mozdulattal egyszerűen lefestette a két kis róka fejét. Kék lett, mint a Balaton egy forró júliusi délutánon. Abban a pillanatban a rókák visítani kezdtek. Mesi eldobta az ecsetet és a fejéhez kapott. Befogta a fülét, de mivel a visítás nem akart abbamaradni, belerúgott a festékesdobozba. A festék szétfolyt az előre oly' gondosan leterített fólián. Mesi rugdosni kezdte a falat.

- Nem volt még elég?

Mesi, mi történt! kiáltotta Málna, aki elfelejtette, hogy melyik napra is beszéltek meg a közös jógaórát, és ahelyett, hogy telefonált volna, úgy döntött, beugrik. A kidőlt festék és barátnője könnyáztatta arcát látva szerette volna átölelni Mesit, de a lány egyszerűen kicsúszott a karjaiból, lehuppant a földre a fal mellé.

- Hát nem érted? Soha életemben nem láttam őt. Soha nem volt kíváncsi rám. Aztán volt pofája meghalni, és semmit, érted, semmit nem örököltem tőle. Ezen a szarságon kívül...

- Drágám, az orvos azt mondta, hogy a szklerózis nem feltétlenül örökletes...

- De... gyűlölöm őt, érted Málna, gyűlölöm az apámat! – Mesi csak sírt és hagyta, hogy Málna egy gyűrött zsebkendővel törölgesse az arcát.

Eltelt a délután.

Estére kifestették a szobát.

